

LBRIS

We know
books

Fleeting Images
by Elizabeth Adler

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

ELIZABETH ADLER
IMAGINI

Prolog

Ecranul televizorului pîlpîi luminos în camera Laurindei aflată în penumbră și imaginea lui Jessie-Ann Parker, cu părul blond, ca spicul de grîu în vînt, și cu picioare nesfîrșit de lungi, apărea plimbîndu-se pe podiumurile colecțiilor de modă de la Paris. Ea se opri o clipă, zîmbind dezarmant spre camerele de televiziune, înainte de a-și continua drumul.

Nimeni nu ar putea ghici vreodată ce se află în spatele acestei Miss zîmbet american, se gîndi Laurinda, uitîndu-se mai de aproape la ea, nimeni nu ar crede vreodată că acest simbol atît de inocent al succesului e întruchiparea răului. Dar ea, Laurinda, știa ce înseamnă să suferi din cauza depravării lui Jessie-Ann... chiar de pe cînd erau doar copii de școală.

— Nu e grozav, comentă prezentatoarea postului de televiziune din Spring Falls, să vedem că o fată de la noi din oraș a reușit pe această scenă dură a modei internaționale? Jessie-Ann se află acolo în top deja de cîțiva ani și noi încă nu am reușit să realizăm

un interviu cu ea. Bănuiesc că se distrează prea bine cutreierînd lumea, prezentînd toate hainele acelea de lux ale caselor de modă, la care voi și cu mine putem doar visa. Nimeni nu le poartă mai bine decît Jessie-Ann a noastră — iar aceasta este exact ce gîndește domnul Yves Saint Laurent, la fel ca și Karl Lagerfeld și Ungaro. Jessie-Ann ar putea face chiar și un sac să arate sexy. Dar familia ei de aici, din Spring Falls, afirmă că Jessie-Ann a rămas aceeași fată dulce din Montana, cum era totdeauna.

Laurinda Mendosa închise televizorul, rămînînd singură într-o lume tăcută, fără culoare. Camera ei era la fel de goală ca un laborator. Podeaua de linoleum era spălată și lustruită cu ceară și mirosea a dezinfectant. Pe un birou ieftin de lemn, se afla o mașină de scris veche și un borcan de sticlă plin de pixuri. Un teanc de foi de hîrtie era așezat cu precizie meticuloasă, exact în mijloc. Pe scaunul maroniu de lemn, cu spătar drept, nu era nici o pernă, iar pe jos nu era nici un covor moale pentru degetele goale ale Laurindei cînd se dădea jos din pat. Erau aceleași două paturi de cazarmă pe care le avea de cînd era copil. Cînd luase prima dată paturile acelea, crezuse că va putea invita alți copii să rămînă peste noapte la ea. Dar nici un copil nu fusese vreodată invitat să doarmă la familia Mendosa.

Laurinda se sprijini de perne, cu ochii închiși, gîndindu-se la Jessie-Ann. Putea revedea în memorie scene întregi, ca și cînd ar fi fost o rolă dintr-un film...

Jessie-Ann a fost fata cea mai populară din liceu, atît în cursul inferior, cît și în cel superior. Desigur, Jessie-Ann organizase mereu petreceri cu prietenele ei, care rămîneau acolo și peste noapte, dar Laurinda nu fusese invitată niciodată în casa ei mare, însorită, de pe colț, unde cei doi cîini ai familiei Parker lătrau voioși cînd treceau peste pajiștea vecinilor. Laurinda își mai aminti de cei trei frați mai mari care își tratau sora ca pe o mică prințesă și de mama lor zîmbitoare care cocea prăjituri grozave și avea grijă ca dinții lui Jessie-Ann să crească drepti și ca fiica ei să aibă totdeauna haine frumoase, inclusiv cei mai nostimi jeanși care îi veneau turnați lui Jessie-Ann, de parcă i-ar fi fost o a doua piele. Și Jessie-Ann avea un tată minunat, un bărbat înalt, un blond uriaș, care își iubea fiica — așa cum trebuie să-și iubească un tată o fată.

Laurinda deschise ochii cînd un zgomot slab tulbură liniștea. Se uită încruntată spre ușa încuiată a dormitorului, cînd pașii tîrșîiți ai mamei ei se apropiară.

— Laurinda! Sunetul respirației puternice a mamei ei pătrundea prin ușă. Apoi clanța fu mișcată cu furie.

— Laurinda! Știu că ești înăuntru. De ce nu vrei să-mi răspunzi?

Vocea mamei ei se mai ridică o octavă dar devenise deja nesigură și neclară. Laurinda zîmbi. Cînd venise de la birou, îi lăsase pe masa din bucătărie obișnuitul pachet în hîrtie maronie și neagră.

Doamna Mendoza, amețită de băutură, se lăsa pradă uitării nocturne.

Mormăind furioasă, mama ei își tîrșii îndărăt picioarele pe coridor și Laurinda o auzi înjurînd cînd se împiedică pe scară. Într-o bună zi, se va rostogoli de-a berbeleacul pe treptele acelea, spre o uitare definitivă — dar ziua aceea întîrziase deja prea mult pentru Laurinda.

Nu-i permitea niciodată mamei sale să intre în camera ei. Nimeni nu mai intrase acolo — de ani de zile. Uneori i se părea că odaia ei fusese totdeauna așa, cenușie, tăcută și solitară, dar amintirile veneau îndărăt să o tortureze. Crezuse mai demult că găsise un mod de a scăpa de ele. Vechea mașină de scris, care aștepta pe biroul ei, își îndeplinise scopul pînă acum. Dar, în ultimul timp, trecutul se îngrămădea mereu în mintea ei, chiar și cînd era la serviciu, tulburînd singurul lucru de care se bucura cu adevărat, singurul lucru la care se pricepea bine. A fi contabilă nu este o ocupație plăcută pentru oricine, dar după ce „boala” mamei ei o obligase să-și abandoneze planurile de a urma o universitate, Laurinda a ajuns la singura pasiune pură a vieții ei. Matematica avea o logică rece, care nu exista în complexitatea existenței ei zilnice. Ea era sigură că ar fi fost un geniu mondial recunoscut al matematicii, dacă ar fi putut să-și continue studiile în acest domeniu. Dar n-a putut. Și asta, tot din cauza lui Jessie-Ann.

În anul care trecuse, își făcuse planurile cu grijă, pregătindu-și drumul. Nu era sigură cum se va desfășura totul, dar măcar făcuse un început, luînd o slujbă la tatăl lui Jessie-Ann, la *Gazette* din Spring Falls, unde deveni de neînlocuit, pentru că era foarte bună în ceea ce făcea. Iar cînd doamna Parker a invitat-o la o cafea, ea a jucat rolul „sărmane și eroicei Laurinda, care se luptă și se sacrifică pentru ca să-și întrețină mama invalidă” și a făcut minuni, iar acum Mary Parker o ajută și o simpatiza, chemînd-o adesea la o cafea. Laurinda considera că doamna Parker era un înger... se întrebă cît de diferită ar fi putut fi viața ei, dacă ar fi avut o mamă și un tată precum cei doi Parker. Dar n-a avut, iar căteaua aia de Jessie-Ann i-a avut! Și tocmai Jessie-Ann a fost cea care a făcut ca toată lumea, Laurindei să se prăbușească în jurul ei, în ruine de coșmar.

Se așeză în pat și privi în jur, la camera ei cenușie, întunecată. Nu avea decît elementele strict necesare, o cameră fără colțuri liniștite, care să-i ușureze durerea, o cameră care nu-i oferea o alinare care să-i vindece rănile.

Vechiul cuțit pentru curățit pomi al tatălui ei, strălucitor de ascuțit, aștepta pe raft, amintindu-i de țelul ei... iar acum, doar acel cuțit îi putea satisface nevoia de răzbunare împotriva lui Jessie-Ann.

Laurinda zîmbi, imaginîndu-și-o pe prezentatoarea locală de televiziune vorbind din nou despre Jessie-Ann, doar că de data asta ea ar fi fost „eroina

locală”, ea ar fi fost cea faimoasă. Laurinda avea să fie fata din Spring Falls care a reușit. Iar Jessie-Ann avea să fie moartă și toate amintirile îngrozitoare vor dispărea ca prin minune.

Capitolul I

Jessie-Ann Parker se opri din drum în holul cu oglinzi al clădirii apartamentului ei, făcându-și un ultim control al modului cum arăta, înainte de a se îndrepta spre birourile din Madison Avenue ale *Agenciei de Publicitate Nicholls Marshall*. Era important să arate exact cum trebuie, pentru că slujba numită „*Fata de la Royle*” era una dintre acele șanse deosebite care rareori cădeau în mîna unui manechin, iar ea își dorea cu disperare slujba asta.

Agentul ei o sunase ieri să-i spună că Harrison Royle, proprietarul și președintele magazinelor *Royle* din țară, era convins că singura lor șansă de a pătrunde pe piața enormă, abundentă a tineretului, era să creeze îmbrăcăminte specială pentru această categorie de vîrstă sub un „nume” care să constituie marca realizatorului. Hotărîseră să folosească toate magazinele și să atace piața în stil mare. Harrison fusese cel care sugerase că Jessie-Ann ar fi modelul perfect pentru marca *Royle*. Toată lumea o cunoștea

și o admira... dacă Jessie-Ann purta ceva, atunci toată țara va purta lucrul acela!

Scoțînd o margaretă mare, galbenă, din vaza de flori din hol, ea o băgă în agrafa cu filigran de argint, de tip scoțian, de la gulerul bluzei de lînă ocre și zîmbi vîzînd cum petalele acesteia dădeau reflexe galbene sub bărbia ei. Jessie-Ann era înaltă de un metru și optzeci și avea o coamă mătăsoasă de păr blond ca spicul de grîu, care-i atingea umerii. Purta o fustă de doc *Ralph Lauren* cu un cordon scump de piele, de la *Barry Kieselstein-Cord*, cu ciucuri de argint, cizme de cowboy de culoarea mahonului și o haină supradimensionată de castor tuns, vopsită într-un intens albastru safir.

Fiind satisfăcută că arată cum trebuie, se grăbi să traverseze holul, luînd în drum corespondența și controlînd-o, în timp ce portarul stătea pe trotuar și îi căuta un taxi. Erau obișnuitele note de plată... Doamne, chiar atît cheltuisese luna trecută la *Bloomington*?! O scrisoare de la mama și tata din Spring Falls, Montana... bun, o s-o citească în taxi. Și un plic familiar, pătrat, alb, cu numele ei scris frumos la mașină, cu litere roșii.

Cînd îl văzu îi tresări inima. Trecuseră luni de cînd primise unul din acele bilețele anonime și sperase că acela care i le-a scris uitase în sfîrșit de ea, sau, după opt ani, obosise și își îndreptase amenințările spre o altă celebritate care să devină victima

răutăților lui. Nu era nevoie să-l mai deschidă, știa prea bine ce spunea... dar o supără că tocmai azi primise scrisoarea aia împutită.

Dacă se gîndea bine, scrisorile păreau să coincidă cu momentele-cheie din viața ei, de parcă persoana respectivă ar fi știut ce se întîmplă... Își mai amintea încă foarte bine de prima scrisoare. Venise exact cînd cîștigase concursul pentru a deveni model și fotografia ei apăruse în presa națională și la televiziune, iar ziarele locale o salutau ca fiind „pe drumul spre faimă și avere”. Desigur, arătaseră fotografiile ale ei în costum de baie, absolut inocente, se gîndise ea, dar probabil că nu și pentru acea minte pervertită. Scott Parker se înfuriase degeaba împotriva celui pe care-l numea „un nebun, laș, ignorant, cu mintea vicioasă, care îi amenința fetița școlăriță”. Chemase poliția, dar i se spusese că nu era neobișnuit să se întîmple asemenea lucruri, așa că s-o lase baltă — probabil că nu se va mai repeta.

Dar se repetase — mai veniseră încă trei scrisori — fiecare mai explicită ca limbaj și amenințări, iar cîteva săptămîni Jessie-Ann nu mai ieșise singură. Frații ei o însoțiseră la școală — și tot ei sau prietenii lor o conduceau acasă. Chiar și fetele de la școală, de care nu era apropiată, acelea pe care ea și prietenii ei le numeau „din afară” se strînseseră în jurul ei. Unele își făcuseră obiceiul să-i spună, cu simpatie, că asemenea amenințări li se păreau

oribile, oferindu-se să-i țină companie când trebuia să rămână târziu la școală ca să-și termine un proiect.

—Vrea pur și simplu că se scalde în lumina gloriei tale, îi spusese prietenul ei, steaua fotbalului din liceu, Ace McLaren și, cu toate că Jessie-Ann respinsese această idee ce i se părea o prostie, avea un sentiment neplăcut că Ace avea dreptate. Se părea că unii se bucurau de atenția ce i se acorda ei mai mult decât ea însăși, iar misterul scrisorilor de amenințare, mașinile de poliție din umbră și plusul de polițiști care se învîrteau prin apropierea școlii — ca să urmărească situația — erau de natură să stîrnească senzație. Dar nu și pentru ea.

Cîteva luni fusese în centrul atenției, apoi scrisorile s-au oprit și se părea că pericolul trecuse. Nu se mai gîndise la problema asta pînă ce obținu prima ei slujbă la New York, în urmă cu un an, când fotografiile ei umplură numărul din aprilie al revistei *Glamour* și când începuse să fie însoțită ici-colo și peste tot de fotografi, actori de film și stele ale rockului și se ducea mereu la vreun bal.

Scrisoarea, bătută la mașină cu roșu, folosisese termenii sexuali cei mai cruzi, iar de data asta scria:

„Ești o corupătoare. Te urmăresc, cu fața ta de lăptăreasă și mintea murdară cum îți folosești sexul ca să manipulezi bărbații, făcîndu-i pe alții să sufere pentru propria ta plăcere, răsîndînd răul...”

Citise restul printre lacrimi; era o descriere grafică a unui act sexual dintre ea și un bărbat necunoscut...

care o înjunghia cu trupul lui. Vorbele erau murdare, depravate, atît de dezgustătoare încît i se făcuse greață. Iar scrisoarea era semnată „Un prieten”.

De data aceasta, tatăl ei folosisese detectivi particulari, dar din nou fără succes, iar după cîteva luni, scrisorile se opriseră. De-a lungul anilor sosiseră sporadic, uneori cîte trei-patru pe săptămînă, apoi urma o pauză de cîteva luni, iar Jessie-Ann ajunsese să se îngrozească de cîte ori vedea acest plic pătrat alb, în cutia ei de scrisori.

După părerea detectivilor și a poliției, autorul era pur și simplu un nebun.

— Se întîmplă majorității celebrităților, îi spusese ei, tipii ăștia deranjați la minte se fixează asupra unei persoane aflate în atenția publicului și toarnă asupra acesteia toate perversitățile lor secrete — probabil că e vorba de un bărbat respectabil, cu familie, cu soție și copii și o slujbă de la nouă la cinci, care își aruncă fanteziile asupra ta. Mai devreme sau mai târziu, o să-și piardă interesul pentru asemenea lucruri.

Dar, se gîndi Jessie-Ann îngrijorată, se pare că totuși nu și l-a pierdut.

La naiba, doar nu era să se lase doborîită de asta! Slujba de la *Royle* însemna prea mult pentru ea... aceasta era cheia financiară finală a tuturor visurilor ei. Aruncînd plicul nedeschis la coșul de hîrtii, își strînse umerii împotriva vîntului înghețat care mătura Central Park West, urmărind primii fulgi de zăpadă timpurii de iarnă așezîndu-se ca petalele de flori de